

- 5) Sąd błędnie z punktu widzenia prawa dostrzegł przeciwieństwo w „układzie dekoracyjnym” i „analitycznym postrzeganiu”, a przy tym nie uwzględnił, że znaki towarowe należy oceniać zgodnie z wywieranym przez nie całościowym wrażeniem.
- 6) Zbieg tych naruszających prawo elementów doprowadził do tego, że Sąd odmówił uznania charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego, mimo że przy prawidłowym zastosowaniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 należałoby przyznać istnienie tego charakteru.

II. Niezagwarantowanie prawa do bycia wysłuchanym

- 7) Sąd naruszył przysługujące wnoszącej odwołanie prawo do bycia wysłuchanym, ponieważ w swym orzeczeniu nie ustosunkował się obszernej części jej wywodów.

III. Naruszenie art. 73 zdanie 1 rozporządzenia nr 207/2009

- 8) Sąd oparł swój wyrok na założeniu, że znacząca indywidualność przedmiotu figury, która tworzy rozpatrywany znak, nie została dowiedziona, mimo że zgodnie z zasadą obowiązku badania przez OHIM stanu faktycznego z urzędu to do niego należało dowiedzenie osłabienia indywidualności tej figury poprzez przedstawienie występujących na rynku podobnych figur. Sąd w sposób oczywisty nie chciał ustosunkować się do argumentu wnoszącej odwołanie i w ten sposób naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia.
- 9) Sąd nie wypełnił ciężącego na nim obowiązku uzasadnienia swego stanowiska w sposób zrozumiały w zakresie, w jakim chociaż uwzględnił w swym orzeczeniu część wywodów wnoszącej odwołanie, niemniej nie ocenił ich, a w znacznej części nawet ich nie wymienił.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 7 marca 2011 r. — U. Notermans-Boddenberg przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-114/11)

(2011/C 152/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: U. Notermans-Boddenberg

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

Czy w świetle art. 39 WE (obecnie art. 45 TFUE) lub art. 18 WE (obecnie art. 21 TFUE) chodzi o sytuację objętą zakresem zastoso-

owania prawa wspólnotowego, gdy państwo członkowskie opodatkowuje osobę zamieszkałą na jego terytorium z tytułu rozpoczęcia przez nią używania należącego do niej pojazdu na drogach publicznych tegoż państwa członkowskiego w przypadku, gdy pojazd ten

— jest zarejestrowany w innym państwie członkowskim,

— stanowi część mienia osobistego przywiezionego w związku ze zmianą miejsca zamieszkania przez osobę zamieszkałą na terytorium tego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego, przy czym osoba ta zachowała swoją dotychczasową przynależność państwową,

— jest przez osobę zamieszkałą na terytorium tego państwa używany po przeprowadzce w ten sam sposób co uprzednio, tzn. do celów prywatnych, również na potrzeby przejazdu do miejsca pracy znajdującego się w państwie, w którym uprzednio zamieszkiwała?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie (Rzeczpospolita Polska) w dniu 2 marca 2011 r. — Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

(Sprawa C-115/11)

(2011/C 152/23)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe

Strona pozwana: Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy objęcie przez przepis art. 14 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczać się we Wspólnocie⁽¹⁾ zakresem podmiotowym „osoby zwykle zatrudnionej na terytorium dwóch lub więcej Państw Członkowskich”, w odniesieniu do której w literze b) tego przepisu doprecyzowano wskazując, że chodzi o osobę inną niż określona w literze a), oznacza — w przypadku pracownika najemnego zatrudnionego na podstawie stosunku pracy przez jednego pracodawcę